

Ivana Havranová

Labut'

MARENČIN PT

Ivana Havranová

LABUŤ

MARENČIN PT

© Ivana Havranová, 2016
© Marečín PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečín Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
554. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-749-4 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-749-4 (ePub)
ISBN 978-80-8114-749-4 (PDF)

LABUTE

Električky hrkotali ako drobné vo vrečku, rádio hlásilo, že sanitky sa dnes od rána nezastavia. Deň plný zlomených nôh, rúk, zlomených srdc. Tie však dobrotiví chlapi v bielych plášťoch zachraňovať nevedia.

Ľudia si v takéto dni jednoducho hnáty lámu! A často sa lámu celí. V januári pokrýva zem tenučký ľad ľstivo pozerajúci na každú topánku, kráčajúcu po jeho iskričkovom, nežnom povrchu. Nechá ju urobiť jeden-dva kroky a odrazu... Prásk o zem s bytôstkou, strčenou do nespoľahlivých topánok!

Z neba padali ťažké dažďové kvapky, ľudia uhýbali, ukrývali sa pod strechy starých domov, iní zase pod dáždniky. Nevľúdne mesto kropaje vody tam dole, na betóne, menilo na poľadovicu. Zaparkované autá sa tlačili ku chodníkom, niektoré obuté do policajných papúč netrpezlivo vyčkávali na svojich páňkov. Železá ako v mučiarni zvierali každé dotknuté miesto kolies fajnových značiek, fňukať bolesťou však nemohli. Železné autá majú mať železnú výdrž.

V úzkej ulici, lemovanej obchodmi a obchodíkmi, preplnenej zvukmi veľkomesta, odrazu vynikol jeden. Iný, taký, čo do tohto priestoru nepatril. Začudovaní chodci vyvracali hlavy, vykúkali spod dáždnikov dovedy, kým neprišli na to, odkiaľ krik vychádza. Vzduchom sa niesla veľká čierna labuť, hustý vzduch ulice pretínala širokými krídlami a kvakotala, kvakotala... Prekričala autá, električky, prekričala myšlienky všetkého živého, opatrne sa ponáhľajúceho za povinnosťami. Letela nizučko nízko ponad chodník, takmer sa obtierala o hlavy a dáždniky, vystrašenými očami hľadala miesto na odpočinok. Napokon sa uložila v strede križovatky. Nohy stiahla pod veľké telo ukryté v hustom perí, krídla prilepila celkom k sebe, dôstojný krk jemne prehla a uložila na hrud'. Sedela medzi koľajnicami električky číslo štyri a šesť a deväť, ticho driemala a autá, švihajúce povedľa, akoby ani neboli. Odpočívala plná neistoty, strachu a traumy. Ľudia na ulici zastavovali, pomôcť sa nezberal nikto. Napokon – ani jeden z nich ešte nikdy nevidel v strede križovatky driemajúcu labuť!

2.

Spoza rohu sa pomaly blížila celkom nová električka značky Mercedes. Natriasala sa, jemne vrtela dvomi vozňami, prekvapená z toho, čo vidí pred sebou, cingala ako pomätená! Labuť nonšalantne zodvihla hlávku, pozrela na obrovské čudo a okamžite pochopila. Proti tejto šancu nemá. Zachytila by telo,

sťahla pod malé, no smrtiace kolesá. Pozbierala sa teda, rozťahla krídla, urobila zopár drobných, rýchlych krokov, pomaly vzlietla a snažila sa dostať čo najvyššie. Mávala ulici na rozlúčku, stúpala k nebu...

Električka sa konečne došuchtala k zastávke, nemotorne zastavila, otvorila niekoľko dverí, a ľudia... nenastúpili. Otáčali hlavami za labuťou, čakali, kedy sa dostane do bezpečia.

Ešte kúsok, ešte jedno elegantné zamávanie krídlami a... Elektrické vedenie, krmiace mestské vláčiky energiou, čiernu dezorientovanú bytosť zasiahlo, skôr ako sa stačila dostať bližšie k bezpečnému nebu.

Padala pomaly. Padala ako dar z nebies. Zopár pohybov krídlom, ktoré elektrina nezasiahla, labuť nadnášalo, až jej telo napokon tvrdo pristálo na betónovej zemi. Dlhý krk stratil ovládanie, sila pádu ho prehadzovala zo strany na stranu ako deti loptu.

Ticho.

Ticho bez jediného živého pohybu. Ľudia híkali ľakom, vybrali mobilné telefóny, labuť fotili ako hviezdu z Labutieho jazera. Napokon sa obrovský vták predsa spamätal. Krívajúc sa na tenkých nohách presunul k starej budove, telo oprel o jej vysoký múr a ubolenú hlavu ukryl pod krídlo. Slnko sa driapalo spoza ťažkej sivej záclony, nakúkalo do ulíc, ľudia skladali dáždnyky, z tašiek vyťahovali slnečné okuliare a čas bežal behom nekonečného maratónu.

3.

Nadpozemsky krásne stvorenie odrazu zodvihlo hlávku, zaklipkalo očami ako tmavé, sklenené koráliky, zdalo sa, že ho unášal spánok, že celé dlhé chvíle unavene driemalo. Čierne perie sa chvelo strachom silnejšie ako za letu ľadovým vetriskom. Štíhly krk znovu a znovu ukladal malú hlávku vedľa dôstojného tela, aby utíšil bolesť fyzickú aj tú inú. Tú, ktorú labuť cítila v srdci, v duši... Ešte nikdy sa neocitla na niečom takom chladnom, ľadovom, tvrdom. Ešte nikdy jej útočisko pred bolesťou nerobil chodník ulice.

Nevysoký chlapík v dlhom kabáte sa ponáhlal na stretnutie do neďalekého hotela Carlton. Jeho hnedý kabát sa obtieral o nohy strčené do oblekových nohavíc, dobre ostrihané vlasy rozčuchával jemný vánok. Labuť ustrašene zodvihla hlávku... Už iba zopár krokov a človeka má rovno vedľa seba. Bála sa takéhoto stretnutia. Ľudí mala vždy na dištanc, nikdy sa k nej nedostali tak blízko, aby v sebe pocítila úzkosť. Opäť sa teda ťažko postavila na nôžky a odkráčala niekoľko metrov ďalej. Na miesto plné nebezpečných mestských pohybov. Potom vyčerpaním padla na asfalt a zdalo sa, že odovzdaná osudu, ak niekto nepomôže, vypustí nežnú dušu zo zraneného tela do krajiny vysvietenej teplom a krídla sa stanú

nepotrebnými. Letiace duše ľudí aj vtákov vynáša tam hore túžba po tichu, šťastí a živote bez jedinej bolesti.

Nikto z chodcov nevedel, čo urobiť s labuťou, zasiahnutou elektrickým vedením. Pozerali a zúfalo hľadali možnosť, ako pomôcť. Preniesť ju do bezpečia medzi odstavené autá, zavolať pomoc... Ležala v strede cesty. Policajné auto s dvomi uniformovanými fešákmi prešlo vôkol zraneného vtáka akoby nič, pomáhať a chrániť, napísané na dverách veľkým písmom, sa tejto zbedačenej bytosti vôbec netýkali.

Z neďalekej garáže sa vynoril čierny, široký džíp, slnko na nebi zatienila ďalšia labuť. Objavila sa z ničoho nič, len tak, akoby ju niekto spustil z oblakov. Auto sa blížilo k nehybnému telu, vodička spomaľovala... Z výšky nad zranenou družkou zaznel šialený pokrik. Preťal ruch veľkomesta, vyrázil dych taxikárom, predavači pečených zemiakov, pozerajúc nad seba, si na žeravých uhlíkoch pálili prsty. Krik sa niesol námestím, vchádzal do uličiek... Krik, aký zo seba dokáže dostať iba ukrutne vystrašený tvor, plný nehy a strachu.

Nehybné telo, zabalené v miliónoch jemných pierok, odrazu zodvihlo hlávku, pozrelo nad seba do nevysokých výšin, postavilo sa, rozprestrela krídla a tie ho, poháňané láskou, vyniesli hore, aby sa pripojilo k spolupútnikovi na krídlach.

Ľudia si vydýchli.

Znovu sa presunuli k zastávkam, znovu vyčkávali na svoj spoj. A hádam ani nesmútili za všetkými, ktoré nechali ujsť, ktoré zmeškali. Pozerali na dve letiace labute, jednu s perím ako práve vysypaný sneh z rukáva oblohy, druhú čiernu, nádherne výnimočnú... Obe sa vzdávali nebezpečnému mestu, strácali sa ďaleko na obzore. A kričali a kričali, lúčili sa so všetkým, čo ich na ulici plnej áut a električiek a ľudí a elektrických drôtov a ruchu a ľadových chodníkov postretlo. Lúčili sa so všetkými, ktorým strachom o čiernu labuť prestávalo biť ľudské srdce.

DUŠAN

Bol to najkrajší chalan v celej škole. Ten ale mal oči! Ten ale mal tvár! Vlasy ako mladé havrany perie, lesklé, čierne... Jediný chodil už na strednej do školy v saku. Nijakom konfekčnom! Ušitom dobre a z dobrej látky. Na mohutných pleciach sedelo ležérne, trochu bohémsky, aby dotvorilo chalana s veľkým očarujúcim úsmevom a pohľadom vždy slediacim za spolužiačkami. Avšak iba... krásnymi. Nieкто síce povedal, že krásni chlapi majú čudný vkus a páčia sa im niekedy až dosť zvláštne naukladané črty ženských tváří, čo zjednodušene značí, že pekným chlapom sa páčia škaredé ženy, Dušan však tvoril výnimku.

No, Dušan! Nebolo to dnes ktovieaké, vravela profesorka chémie, ktorá sa odobrala na oný svet, skôr ako Dušan zmaturoval. Mladá, s povievajúcimi vlasmi... Ten sa len usmial a či chcela, či nie, odrazu bolo veselo aj prísnej tvári, neviditeľne popísanej chemickými vzorcami.

No, Dušan! Dnes to teda nebolo ktoviečo, hovoril o hodinu neskôr matematikár a potom zemepisár a potom latinčinár...

Neučil sa. Nemal chuť, nemal čas...

Hodiny na veži katolíckeho kostola ukazovali pol tretej, pol pätnástej, a stredoškolskí štvrtáci vybehli z triedy ako posadnutí jarou.

Prichádzala. Prichádzala do predmaturitnej triedy, vtierala sa do pocitov študentov, lákala ich mladé duše na kus romantiky, na kus bozkávania pod vrúbou divokej rieky. Čľapotala o breh takmer rovno pod oblokmi a odolať jej bolo niečo podobné, ako nezjesť kus orechovej torty, hoci po nej šialene túžime a vynukuje sa. Ukryť sa pred svetom v konároch strapatej vrby v jarných dňoch a s jarnou milou je vari najsilnejšou túžbou devätnásťročných.

2.

Ada a Oľga sa konečne vytrepali z chladnej školy tiež. Staré chodby dýchali na študentov ľadovým dychom a jar-nejar, leto-neleto, teplé ponožky sa v tejto škole stávali nevyhnutnosťou. Baby postávali pred veľkou drevenou bránou, zmätene pozerali na ulicu rušného mesta, nevedeli, čo so sebou.

Do cukrárne? prerušila ticho Ada, a Ola, celá šťastná, že nemusela premýšľať, súhlasila. Cukráreň je veľmi zvláštny fenomén takmer pre všetky dievčatá. Dokonca aj pre tie, čo sa ustavične snažia diétovať. Niet na svete vari jedinej, ktorá by odolala

pozvaníu, či ktorá svoju melanchóliu nezakope do hrobu vysokých šľahačkových krémešov.

Pobrali sa teda smerom k fabrike na oblečenie, k fabrike, ktorej výrobky udávali módu. Nech stáli na ktoromkoľvek mieste mesta, jej komíny trčali nad všetky domy a stromy a vrchy a dokonca i nad všetky predstavy kreatívnych ľudí. Nuž a najlepšia cukráreň v meste sa tiesnila v starom, kvalitnom činžiaku, kúsok od gymnázia, kúsok od fabriky.

Si si všimla Dušana? Kuká na teba ako na panenku. Nie Máriu! Panenku, čo mám doma! Porcelánovú! konečne zopár metrov pred sladkým obchodom prehovorila Ola.

To fakt? Som si nevšimla, zahorela malým klamstvom druhá dievčina, a hoci boli s Olou najlepšie priateľky, pravdu povedať nemohla. S Dušanom chodila už dobrý mesiac, no v malom meste sa treba ukrývať pred všetkými. Pred rodičmi, súrodencami, pred kamarátkami a profesormi... Niežeby sa za Dušana hanbila! To teda naozaj nie! Len pred maturitou nepotrebovala problémy. Klebetné šepoty letia chodbami školy ako skok strnis-kového koníka do neznáma.

Sa červenáš? usmiala sa Ola a už aj stála na malom, jedinom schodíku, vedúcom do cukrárne s ôsmimi stolmi a kovovými stoličkami. Pamätala si, ako jej práve tento kus betónu prerazil ako bezmocnému dievčatku hlavu a dodnes má na čele jazvu.

Vtedy bývali v činžiauku vedľa a mamička jej dovolila jeden kopeček zmrzliny. Šla si ju teda kúpiť, potkla sa na malom vyšúchanom schodíku, spadla a tvár jej zaliali prúdy detskej krvi. Vždy, keď vchádzala dnu, videla svoju zakrvavenú furtušku s volánikmi na rukávoch, videla uplakanú mamičku a babičku, videla oči lekára, čo jej zošival čelo.

3.

Na stoličkách sa sedelo ako v base. Tlačili celé telo a všetci zákazníci jedli krémeše a laskonky a veterníky oveľa rýchlejšie, ako by chceli. Ba hádam si výnimočnú chuť zákuskov ani nestačili poriadne uvedomiť. Prvý sa hlásil chrbát. Návštevník cukrárne v jednej chvíli cítil každý jeden stavec chrčtice. Bolela a pichala... Aby nejako čelil bolestivému tlaku kovového operadla, všelijako sa krútil, zohýbal... Potom sa však ozval zadok. Otláčený množstvom červených pozdravov od železnej sieťky, na ktorú ho posadila majiteľka či majiteľ tela, ktorému patrilo, sa snažil najskôr zo stoličky zošuchnúť, potom aspoň nesediť na oboch polovičkách odrazu. Nech si oddýchne aspoň jedna.

Ola sa usadila tvárou k dverám, Ada pozerala do presklenej skrinky, plnej neodolateľných výrobkov, kvôli ktorým sa rozhodli prežiť možno aj hodinu na tomto mieste.

Aha, latinár ide! vystrašene povedala Ola a bližšie ku kolenám si stiahla krátku úzku sukňu. Podvedomie pracuje presne

ako švajčiarskej hodinky. Aj keby sedela v kostole a prišiel by latinčinár, určite by sťahovala sukňu tak, aby zakryla čo najviac z nôh. Pozeral jej vždy práve tam, kde mala odkrytý kus stehna, kus mäsa. Trochu pôžitkár, trochu bigotný katolík... Nevedela, čo si o profesorovi myslieť. Veci na oblečenie jej zásadne kupovali od modeliek, každý kúsok najnovší model, no ak sa raz ocitol na módnjej prehliadke, už nemal rovnakú cenu ako celkom nový. Olinina mama sa vyznala. Takže maturantka sa obliekala do výnimočných kúskov a profesorky to teda rady nevideli. Veď samy boli oblečené oveľa horšie!

Ada sa vôbec neobťažovala pozrieť smerom na ulicu. Latinčinár ju zaujímal menej ako ktorýkoľvek iný profesor a veľmi dobre vedela prečo. Pozeral na ňu, sledil za ňou... Mal síce rodinu, avšak jeho pocity pri pohľade na krásnu študentku s jemnou, bledou tvárou nezmenilo nič. Adu si posadil do prvej lavice, rovno pred katedru, pretože sa vraj cez hodinu latinčiny rozptyľuje písaním lístočkov.

Nerozptyľujem, odvrkla nespokojná: A nepíšem nijaké lístočky!

Profesor však na poznámku nezabral, a tak vlastne medzi študentkou a sebou vykopal vojnovú sekeru. Ada sa nikomu nezdôverovala. Doma vôbec nie a Ole povedala iba nepodstatné veci. O profesorovi mlčala ako dobre zamurovaný hrob. Všetko si nechávala pre seba a čakala, kedy vypadne zo školy.

4.

Mladé dámy si objednali po krémeši a k tomu ešte likérový špic: Môžete priniesť aj nejaké malinovky. Najlepšie žlté krachelky! povedala Ola a zasmiala sa na celý lokál.

Že krachelky! Že malinovky! Si ako moja babička! Tá si tiež kupuje malinovky a krachelky. Až sa čudujem, že jej predavačky rozumejú! zadúšala sa už aj Ada: Ešte dobre, že si nepovedala – a najlepšie by boli tie zo sódovkárne od Švachov! dodala takmer omdletá od vyčerpania smiechom.

Budeme ako rozkydané kravy, zväznela Ola.

No bóže! Tak to nejedz! usmiala sa uštipačne Ada a strčila do úst plnú lyžičku šlaháčky s vanilkovým pudingom.

Mohli sme si dať iba po jednom, pokračovala Ola, ustrašená o postavu hodnú svetovej modelky.

No bóže! Tak zec iba jeden! Ty ma už, Olina, tak rozčuľuješ! Najskôr niečo urobíš a potom to vždy ľutuješ. Ale tuším naozaj vždy! Nemôžeš to robiť opačne? Že si najskôr veci premyslíš a až potom sa rozhodneš? Prestaneš nasierať mňa a spokojnejšia budeš aj ty! vysypala Ada a do úst si vložila kus čokoládovej peny, obabranej vajcovým likérom.

Ola sa urazila, spodnú peru vystrčila ako včela žihadlo a zobrala do ruky čokoládovú strechu krémeša. Zahryzla do nej

a o chvíľu sa už aj usmievala. Kakaové bôby s cukrom rozparádili v dievčati hormóny radosti a na uštipačnú Adu celkom zabudla.

Obe stíchli a sústredili sa iba na príjemnosť chvíle, v ktorej sa ocitli. A Ola, zaboriac na ulicu zrak, odrazu povedala: Aha! Dušan ide!

To sa už Ada zatvárila celkom inakšie. Pozerajúc do naloženého taniera odlepila od zákuskov veľké modré oči a podho s nimi na ulicu! Presvedčiť sa, či tam naozaj zbadá svojho milého!

Asi ide domov! Ale že taký sám! Bez chalanov! okomentovala Ola: Ktovie, kde sú Laco s Vladom...

Dievčatá pozerali na spolužiaka a popritom sa napchávali nezdravým cukrom a nasýtenými tukmi.

Dušan prešiel popred cukráreň rýchlym krokom vysokého mladíka. Nohy ho niesli dôstojne, v pravidelnom rytme, mladý muž pôsobil elegantne, a hoci sa ponáhlal, vôbec nie zbrklo, nerozvážne, upachtene. O niekoľko sekúnd celkom zmizol dievčatám z dohľadu.

Sa mi naozaj páči! Je frajer. Musíš uznať! A to je zvláštne, že nikomu nevidia jeho štvorky. Babám ani profákam, zamyslela sa Ola a obe sa už radšej sústredili na chuťový zážitok. Avšak iba na chvíľu. Ada prestala jesť a z ničoho nič, ako blesk objaviaci sa medzi snehovými vločkami, pokojne povedala: Chodíme spolu! Teda... Dušan a ja.

Blázniš? Akože spolu chodíte? A ako dlho? Veď si mi to vôbec nepovedala! ožila Ola s plnými ústami šľahačky. Oči jej takmer vyšli von z jamiek a požuté jedlo, čo ako krehké, nie a nie prehltnúť. Rozkašľala sa tak divoko, že jej priateľka musela vybuchnúť chrbát.

Mesiac? Sme normálni frajeri, len to tajíme. Aby neboli pred maturitou problémy. Vieš, akí sú profáci! Ja neviem, či by aj nezávideli! Latinár Dušanovi a profesorky mne! Takto je aspoň pokoj! zrýchlene vysvetlila a nechápala, prečo sa odrazu Ole zverila s najväčším tajomstvom, aké v ostatných týždňoch má.

No a tá položila lyžičku, vzala do ruky pohár s minerálkou a poriadne si odpila. Priateľka jej vyrazila dych, zastavila všetky poznámky... Nezmohla sa už ani na jediné slovo.

Ade však nejako odľahlo. Akoby sa zbavila cudzieho telesa, čo zožieralo jej dušu. Akoby odrazu mohla vzlietnuť, zamávať krídlami a ponáhľať sa ďaleko do budúcnosti, ukrytej niekde vysoko, až nad samými oblakmi. Pokojne sa usmievala a život jej spríjemňovali kusy múčnikov.

Ale nikomu to nevrav, Ola. Nieže sa to rozkríkne! Musíme zmaturovať a potom odídeme do Bratislavy na vysoké školy. Obaja. Ja na medicínu a Dušan na ekonomickú, pokračovala v klebetení o svojom živote, už však celkom iným tónom. Bez nervozity, bez napätia.

No teda! Si ma riadne dostala. Že spolu chodíte, by mi neziš-

lo na rozum ani ožratej! Vymyslené to však máte perfektne! Do maturít mesiac a potom už navždy spolu! Som zvedavá, kedy niečo takéto sladké postretne mňa! zosmutnela a zvesila hlavu.

Dievčatá na záver hodovania vylízali prázdne tanieriky a po-
brali sa každá domov. Na obe čakala kopa povinností.

5.

Slnko naberalo na sile, začínalo leto. Maturity sa plazili ku škole, každú sekundu boli bližšie a bližšie, študenti sa nezho-
várali o ničom inom, iba o skúškach dospelosti, o svojej budúcnosti. A keď prišiel deň D, ráno vykročili do školy síce sviatočne oblečení, no pot sa z nich lial ako slzy pozostalým na pohrebe.

Sa na teba tak strašne teším! povedal Dušan Ade na chodbe, čakajúc na skúšky: A budeme spolu po celý dlhý život. Tvoj aj môj, hovoril ticho, akoby nikto nemal inú prácu, iba počúvať vyznania zamilovaného spolužiaka. Stál pri Ade v bielom obleku, čierna košeľa škrtila krk a Dušanova ruka sa snažila golier trochu uvoľniť. Na pár sekúnd sa podarilo, potom sa však všetko opakovalo.

Aj ja som šťastná! Veľmi! usmiala sa maturantka a ukázala dva rady bielych perál. Pravidelných ako tie morské.

A... podarilo sa. Obaja prešli školou definitívne a tešili sa na všetko, čo ich čaká v najbližších rokoch.

Po maturite už do školy nemusí nikto. Vysvedčenie v ruke

vraví o tom, že škola, tá stredná, je minulosťou a jej bývalých študentov zaujíma budúcnosť.

Duško, stretnime sa, volala Ada v jedno ráno Dušanovi, lebo situácia v rodine sa celkom zmenila.

Čo sa deje? Nestačí popoludní? Veď ideme do kina! trochu sa bránil milý.

Nie, musíme hneď. Takže o pol hodiny v cukrárni! nekompromisne zavelila a Dušana sa zmocnil čudný, nepríjemný pocit.

Prišiel len tak. Na sebe tričko, texasky, nohy strčené do ležérnych šľapiek.

Prišla len tak. Šaty vysoko nad kolená, kožené sandále z tenkých remienkov obopínali jej tenučký členok jemne, aby neublížili, a pritom udržali kúsok kože tam, kde patrí.

Tak, prosím ťa, všetko je inak! Naši vybavili medinu v Martine! Bratislava padla!

Akože padla? A čo v Martine? Veď ja tam nebudem! Veď nebudeme spolu! Bože, Adi! Ako to mohli urobiť? Skús ich ešte prehovoriť! žobronil s očami plnými strachu.

Nedá sa! Len mi to oznámili. Nikto sa neradil, nespytoval! trasúcim sa hlasom oznamovala krásna Ada zľú správu ďalej. Vedela, že v nich je oveľa viac lásky ako v srdciach bežných párov, a zdalo sa jej, že Dušan trpí viac, než čakala.

Čo je, láska? Veď v najhoršom... Martin nie je na kraji sveta!

pokúsila sa o kompromis. Tvár milého však zvädla, spopolavela, pozeral do zeme.

6.

Bol piatok ráno, niekto zabúchal na dvere rodičov. Ada si najskôr povedala, že neotvorí, že vlastne ešte spí, že je v nočnej košeli a taká sa ukazovať nebude.

Trieskanie však neutíchalo, nuž šla k dverám. A otvorila dvom mladým policajtom: Ste slečna Ada Vršanská? spýtal sa stroho jeden z nich.

Som.

Poznáte Dušana Olakovského?

Poznám! Prečo? zľakla sa.

Dnes ráno rybári našli jeho utopené telo ponorené v starom ramene Váhu. Z vody mu trčali iba nohy. A vy ste posledná, s ktorou ho ľudia videli v meste... Aha. A ešte toto. Vedľa utopeného ležala prázdna fľaša vodky. Ruskej vodky. Zastavte sa zajtra u nás na polícii, povedali a ako prišli, tak aj odišli.

Stála vo dverách ako vyoblievaná rozdrveným ľadom. Predstavila si milého, predstavila si jeho vysoké, dokonalé telo, bledú tvár, veľké modré oči... Opäť ho videla kráčať ulicou, opäť videla, ako sa elegantne nesie so vztýčenou hlavou. Človek, ktorého nekonečne milovala.

Napokon vyštudovala v Martine medicínu a nikdy sa nevy-

dala. Takmer denne sa ponárala do spomienok, takmer denne listovala v albume s fotkami. A vždy, keď si prezerala obrázky z gymnaziálnych čias, fotky so spolužiakmi, v srdci cítila veľkú, neutíchajúcu lásku k svojmu milému. A plakala, koľko len vládala.

OBSAH

LABUTE.....	5
DUŠAN.....	11
ERŽA.....	23
DŽONY.....	30
VLASTA.....	36
ESTER A FERÓ.....	44
HUZOVKÁ.....	53
RYBIČKY.....	64
NINA.....	73
BOŽKA.....	82
LIFT.....	90
MARCEL.....	100
DANKA.....	111
MARIENKA.....	122
RAMADAN.....	132

Ivana Havranová

LABUŤ

Obálka Marenčin Media

Grafická úprava a sadzba Marta Blehová

Jazyková úprava Sylvia Sachs

Vydalo vydavateľstvo Marenčin PT, spol. s r. o.

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

ako svoju 554. publikáciu v roku 2016

Prvé vydanie

Tlač Těšínská tiskárna a. s., Český Těšín

ISBN 978-80-8114-749-4 (viaz.)

ISBN 978-80-8114-749-4 (ePub)

ISBN 978-80-8114-749-4 (PDF)